

та хлопець вже був далеко, переплив Дніпро та станув перед Претичем.

Розповів йому, що Кияни хочуть віддати Печенігам місто, коли він завтра не прийде їм з помочюю. Претич післав уже давно гінців по Святослава і сподівався, що в кожній хвилі може він уже показати ся з військом. Тому згодив ся вранці підплисти з другого боку під Київ та перевезти з Київа Ольгу з внуками та людей.

Та коли тільки показав ся на Дніпрі з своїми човнами і затрудили в труби — Печеніги перелякали ся. Їм здавало ся, що се Святослав наближаєть ся і вони стали утікати. А печенізьський князь підійшов до Претича.

— Хто се прибуває до Київа? — спитав.

— Люди з того боку Дніпра! — відповів йому Претич.

— Чи ти князь може? — спитав уже наляканий Печеніг.

— Ні, я тільки княжий дружинник, але за годнну вже буде тут і князь із військом. — дурив його Претич.

Печеніг відступив ся, за хвилю прислав Претичові дарунки та заявив, що він не хоче бити ся з Святославом, а з його дружинниками хоче жити в приязни.

Претич післав і від себе в заміну дарунок Печенігови та тішив ся, що так легко удало ся йому позбути ворога.

Потім Печеніги відступили ся від Київа і розтаборили ся подальше в степах.

Між тим надійшов і Святослав з військом та не зважаючи на ті приятельські відносини Печенігів до Претича, пігнав ся за ними та загнав їх ще далі в степи.

Зараз після побіди став Святослав збирати ся до виїзду з Київа. Ольга просила його, аби він остав хоч до смерти її, але князь відказував ся; не любив жити у Київі.

А Ольга не забарила ся із смертю. В три дні опісля вона померла так, що Святослав був ще при її смерти.

Гірко заплакала Україна над могилою Ольги. Плакав син за своєю матерю, внучата побивали ся за доброю бабусею, а цілий український народ оплакував своєю княгилю.